

тѣхъ, и се носѣха ведно съ тѣхъ надъ широката земя и зеленитѣ гори . . . Тя пѣшѣ за утрото на лѣтния день, за вѣчно-зеленитѣ гори и тѣхнитѣ птички, за свѣтлитѣ играещи кржгчета изъ гората, за слънцето и цвѣтята . . . И въ гласа ѝ звучеше и жажда и скръбъ, и радостни надежди и разочарования . . .

Тя прѣставаше, когато идваше Водниятъ царь и започваше щомъ той захлопнѣше тайнитѣ врата слѣдъ себе си. . . Издень — вдень — отъ изгрѣвъ до залѣзъ слънце. Капкитѣ, сѣкашъ, ѝ пригласѣха, а лебедитѣ я слушаха съ подигнати крилѣ и шии

А днитѣ минуваха — день слѣдъ день. Четирсетиятъ день бѣ вече близо. И на слѣднето утро, тя започваше пакъ . . . А никой я не чуваше, защото никой не идваше. Всичко бѣ мъртво наоколо, сѣкашъ и земята бѣ умрѣла цѣла, съ всичко хубаво по нея. Една утрина, когато се наведе надъ езерото, тя забѣлѣжи, че коситѣ ѝ бѣха изгубили своя златистъ блѣсъкъ; това я направи да потръпне, и като подигна крилѣтѣ си, тя запѣ за живота, за свободния и свѣтълъ животъ, за неговитѣ радости и пѣсни. Това бѣ послѣдния день. Тя знаеше, че на утрото щѣше да се събуди вече безгласенъ лебедъ, та изливаше душата си въ мощни и чудни звукове. Когато отпаднѣше и крилцата ѝ хващаха безсилно да се отпусчатъ на блѣдитѣ ѝ рамѣнѣ — лебедитѣ изхвъркваха при нея и я прѣскаха съ крилата си съ ситни капчици.

— Още малко... още малко... мислѣше си малката Нимфичка. Тя гледаше какъ слънчевитѣ лъчи се спусчатъ отвѣсно прѣдъ отворитѣ, послѣ взеха да се накланятъ още малко и ще мръкне. А тогава? . . . А на утрото. . . . не, не! — И малката Нимфичка повдигна пакъ крилца и пѣсенъта ѝ се понесе къмъ